

[Lilli Gyldenkilde]

At åbne vore markeder mere i dag for varer fra Østeuropa er den bedste sikkerhedspolitik, vi kan føre. Men det er selvfølgelig ikke gratis, og det skal vi turde sige til hinanden og til befolkningen, når vi diskuterer. Skal østeuropæiske landbrugsvarer ind på det store europæiske marked, kan den kendte landbrugspolitik selvfølgelig ikke være uforanderlig. Under alle omstændigheder skal vi jo gå mere i retning af fri handel uden statsstøtte, hvad enten statsstøtten kommer fra EU eller fra nationerne selv. Skal der overhovedet støttes, bør det være til økologisk landbrug, så vi kan komme væk fra den giftfyldte produktion, som vi desværre alt for længe har haft; den vej skal vi væk fra.

Et andet emne, jeg vil tage op, er, at hvis Tjekkiet kommer med og kommer med ret hurtigt, må vi være klar over, at det i høj grad er tekstilmarkedet, der er tale om, hvis vi skal åbne vores markeder. Og det betyder altså noget for syerskerne i Hammerum og i Ikast. Der vil jeg gerne gøre opmærksom på, at det er meget vigtigt at lytte til syerskernes faglige topfolk, som har en helt klar international forståelse af, at man også skal have nogle arbejdspladser i de fattige Østlande. Men de beder også om, at vi sikrer, at det ikke bliver på dårligt arbejdsmiljø og dårligt miljø, konkurrencen kommer til at køre.

Man er altså langt ind i lønmodtagerkredsen fuldt klar over, hvad det her betyder, og vi skal ikke være bange for at sige, hvad det betyder. Allerhelst og allerbedst ville det jo være, hvis vi tilrettelagde en politik, som klart sagde: Vi er nødt til at holde igen i vores samlede levestandard i vores del af verden for at få Østeuropa med, så vi ikke skal have de sociale spændinger, der kan føre til krige på våben, hvis ikke vi er meget fornuftige.

Hermed være ikke sagt, at vi ikke stadig væk skal lave fordelingspolitik i Danmark, for naturligvis skal vi det. Der er stadig væk nogle, der har for lidt, men der er mange, der har alt for meget, og vi kan godt tåle at gå lidt ned for at få løst Europas problemer, som er, at vi skal have et helt Europa og ikke et delt Europa.

Annette Just (FP):

Det var jo dejligt at komme efter fru Lilli Gyldenkilde, som på så klar og tydelig en måde fortæller, hvad det er, SF vil med den politiske union, som de nu har fået. SF har derved

sikret sig, at SF nu også går ind for EF med den politiske union, altså Den Europæiske Union, for på den måde sikrer man, at der bliver lavet fordelingspolitik – det var fru Lilli Gyldenkildes egne ord.

Vi skal altså til at betale, og det er ikke til Østeuropa i første omgang, det er den sydlige del af Europa, det er Sicilien, det er Grækenland, det er Portugal og Spanien, vi kommer til at betale til. Men det er da rart, at SF i hvert fald er ærlige nok til at erkende, at de ikke synes, det gør noget, at vi skal betale til Sydeuropa, for at man dér kan bruge pengene på udvikling af nye gode mafiasystemer og lignende.

Fremskridtspartiet er modstandere og står derfor politisk på den helt anden side, hvilket sandsynligvis ikke vil komme bag på fru Lilli Gyldenkilde.

I dag skal vi tale om de fire EFTA-landes optagelse i Den Europæiske Union. Jeg vil gerne starte med at sige, at det er Fremskridtspartiet en meget, meget stor glæde, at det blev vedtaget i Parlamentet den 4. maj, at det nu er op til befolkningerne i Norge, Sverige, Finland og Østrig at svare ja eller nej til, om de vil være medlem af Den Europæiske Union. Vi synes, det ville have været en katastrofe, hvis det var Europa-Parlamentet, der skulle have truffet den beslutning for befolkningerne; det må være op til en folkeafstemning i det enkelte land, ligesom det var i Danmark. Så det er med glæde, vi kan konstatere, at det nu er op til de enkelte landes befolkninger. Og ikke blot det. Vi håber i Fremskridtspartiet, at de fire lande også vil komme med i Den Europæiske Union.

Dermed være ikke sagt, at vi er begejstret for Den Europæiske Union. Dermed måske blot sagt, at vi accepterer et folkeafstemningsresultat. Vi accepterer og respekterer, at den danske befolkning blev spurgt. Vi er ærgerlige over, at den skulle spørges to gange, og at der var så mange partier her i folketingssalen, der ikke respekterede en folkeafstemning, men okay, det blev så gjort, og nu er vi en del af Den Europæiske Union.

Vores forhåbning er, at de fire nye EFTA-lande vil hjælpe os til, at Den Europæiske Union ikke får lov til at blive så meget af en politisk union, som fru Lilli Gyldenkilde og andre meget gerne ville have den blev. At Den Europæiske Union ikke får lov til at lave alt for meget omfordelingspolitik, som fru Lilli